

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o zwrot zasiłku chorobowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 sierpnia 2011 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 22 lutego 2011 r.,

odrzuca skargę.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2011 r., Sąd Okręgowy w Ś. oddalił zażalenie wnioskodawcy J. J. na postanowienia Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 10 grudnia 2010 r., którym odrzucono jego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 18 września 2009 r. zobowiązującej wnioskodawcę do zwrotu zasiłku chorobowego pobranego za okres od dnia 29 sierpnia 2008 r. do dnia 31 stycznia 2009 r. w kwocie 22.313,43 zł. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że wnioskodawca wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 18 września 2009 r., chociaż w niniejszej sprawie kwestia zachowania terminu do złożenia odwołania od tej decyzji była już przedmiotem postępowań toczących się przed Sądami. Odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 18 września 2009 r., zostało odrzucone w wyroku Sądu

Rejonowego w Ś. z dnia 26 maja 2010 r., (pkt. II wyroku). Zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie oddalił Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2010 r. Następnie w dniu 23 sierpnia 2010 r. wnioskodawca złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 18 września 2009 r., który został odrzucony postanowieniem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 10 grudnia 2010 r. Na powyższe postanowienie wnioskodawca wniósł zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 22 lutego 2011 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 22 lutego 2011 r., w całości, wnioskodawca wskazał, że orzeczenie Sądu Okręgowego jest niezgodne z treścią przepisów – art. 2, art. 45, art. 78 Konstytucji RP, art. 168, art. 386 § 3, art. 464, art. 479⁹ § 3 k.p.c., art. 58 k.p.a., oraz art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych ratyfikowanego przez Polską Rzeczypospolitą Ludową w dniu 3 marca 1977 r. (Dz.U. Nr 38, poz. 167), wniósł o stwierdzenie, niezgodności z prawem zaskarżonego postanowienia, oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie pełnomocnika, wskazane wyżej naruszenia prawa materialnego spowodowały utrzymanie w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 10 grudnia 2010 r., odrzucającego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 18 września 2009 r., co powoduje powstanie u skarżącego szkody w postaci obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego w kwocie 22.313,43 zł. Pełnomocnik wskazał także, iż na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 22 lutego 2011 r. wnioskodawcy skarga kasacyjna nie przysługuje bo jest to postanowienie kończące postępowanie w sprawie, którego przedmiotem nie jest odrzucenie pozwu lub umorzenie postępowania. Nie zachodzą również w sprawie podstawy do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zarówno z przyczyn nieważności jak i przyczyn restytucyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c. - w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks

postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), obowiązującym od 25 września 2010 r., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przywołana treść art. 424¹ § 1 k.p.c. ma zastosowanie do przedmiotowej skargi (wniesionej w dniu 16 kwietnia 2011 r. - data stempla biura podawczego), z tego względu, że ustawa zmieniająca nie zawiera przepisów przejściowych, z których wynikałby obowiązek stosowania przepisu art. 424¹ § 1 k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu do skarg wniesionych w sprawach prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., I BP 48/10, niepublikowane).

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie, oraz postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424, art. 519, art. 1148 § 3, art. 1151¹ § 3 i nowy art. 1215 § 3). Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 424⁸ k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną.